

לחם קל

סיפור מבילורוסיה

קוצר קצר בשדה שיפון. התעייף והתיישב כדי לנוח.
הוציא חבילה, פתח אותה, והתחיל לאכול לחם.

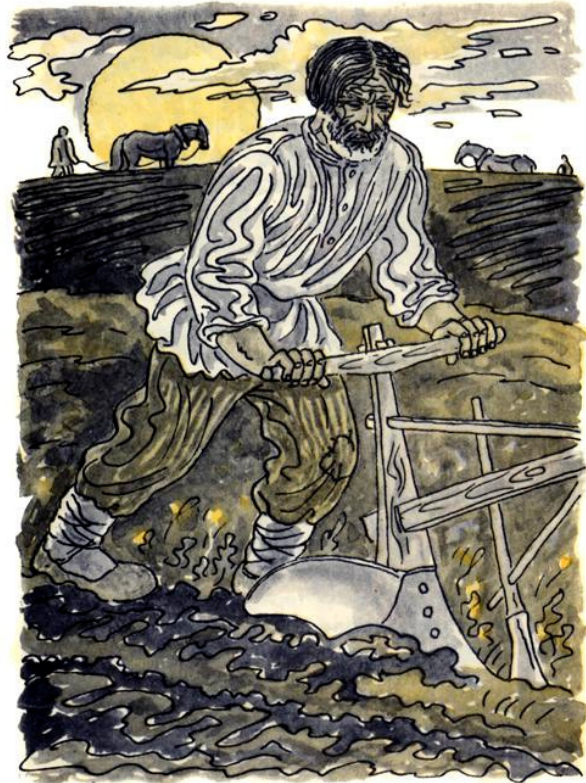
מהיער יצא זאב. הוא ראה את הקוצר יושב בין שיחים
ואוכל דבר מה. ניגש אליו ושאל "מה אתה אוכל,
אדם?"
"לחם" ענה הקוצר.
"והוא טעים?"

"ועוד איך טעים!"
"תן לי לטעום."

"הנה, טעם." הקוצר חתך חתיכת לחם ונתן לזאב.
טעם הלחם לזאב. אמר "הייתי רוצה לאכול לחם מדי
יום, אבל מאין להשיג אותו? אמור לי, אדם."
"טוב" אמר הקוצר "אלמד אתך מאין ואיך להשיג
לחם." והוא התחיל ללמד את הזאב:
"קודם כל צריך לחרוש שדה."

"ומזה יהיה לחם?"
"עוד לא. חכה. אחר כך
צריך לשדד את
האדמה.."
"ואז יהיה לחם?" נפנף
הזאב בזנבו.
"מה אתך. המתן.
ראשית צריך לזרוע
שיפון.."

"ואז יהיה לחם?" הזאב
ליקק את שפתיו.
"עוד לא. צריך לחכות
שהשיפון יגדל, יעבור

את החורף, אחר כך יפרח, יתחיל להתנדנד ברוח,
אחר כך יבשיל..
"אוי" נאנח הזאב "צריך כל כך הרבה לחכות. אבל
אז נאכל לחם לשובע!"

"איפה תאכל!"
הפסיק אותו הקוצר
"עוד מוקדם. צריך
קודם לקצור את
השיפון הבשל,
לקשור באלומות,
להעמיד ערמות של
אלומות. הרוח
תייבש אותן,
השמש תחמם ואז
אפשר יהיה
להוביל..
"ואז אוכל לחם?"
"כמה שאתה חסר
סבלנות. צריך קודם
לדוש את האלומות,
לאסוף גרעינים

לשקים, שקים להוביל
לטחנה, לטחון
לקמח..
"וזה הכל?"
"עוד לא. צריך
להכניס קמח לקערה,
ללוש ולחכות שיתפח.
ואז להכניס לתנור
חם."
"והלחם יאפה?"
"כן, הלחם יאפה. ואז
תוכל לאכול אותו."
גמר הקוצר את
השיעור.
הזאב חשב, חשב,
גירד את העורב בכפה
ואומר "לא! זו עבודה קשה מדי ולוקחת יותר מדי
זמן. מוטב שתייעץ לי, אדם, איך להשיג אוכל קל
יותר."
"טוב" אמר הקוצר "אם אינך רוצה לאכול לחם קשה,
תואכל לחם קל. לך למרעה, שם תראה סוס."

ואומר "לא! זו עבודה קשה מדי ולוקחת יותר מדי
זמן. מוטב שתייעץ לי, אדם, איך להשיג אוכל קל
יותר."
"טוב" אמר הקוצר "אם אינך רוצה לאכול לחם קשה,
תואכל לחם קל. לך למרעה, שם תראה סוס."

החוף רועים אווזים.
 "אולי אטרוף אותם?" חשב. ואחר כך קרא "אווזים!
 אווזים! אוכל אתכם!"
 "נו, תאכל" אמרו האווזים "אבל לפני שנמות תעשה
 לנו רק טובה אחת."
 "איזו?"
 "תשיר לנו, ואנו נקשיב."
 "אפשר. אני שר יפה."
 התיישב הזאב על החוף, הרים את ראשו לשמיים

הזאב הלך למרעה וראה סוס.
 "סוס! סוס! אוכל אתך."
 "שיהיה" אומר הסוס "תאכל. רק תוריד ממני קודם
 את הפרזול שלי, ששיניך לא ישברו ממנו."
 "נכון" הסכים הזאב. הוא התכופף כדי להוריד את
 הפרזול של הסוס, וזה מיד בעט לו בשיניו..
 הזאב התהפך וברח. רץ והגיע לנהר. רואה - על

**"מצוין, רק תנסה."
"אז תן"**

**הוציא הזקן שקית טבק, הריח בעצמו ונתן גם לזאב.
הזאב נשף עמוק וכל הטבק מהשקית נכנס לאפו. ואז
התחיל להתעטש עד שכל היער שמע. דמעות באו
לעיניו, לא ראה כבר כלום, רק התעטש. התעטש כך
כשעה, עד שכל הטבק יצא מאפו. הביט סביב ואת
הזקן כבר לא ראה.**

**הלך הזאב הלאה. רואה, בשדה צאן רועה והרועה
עצמו ישן. הזאב בחר את האיל הטוב ביותר, תפס**

**והתחיל לשיר. והאוזנים מיד פרשו את כנפיהם,
התרוממו באוויר ועפו.**

**הזאב קם מהחול, הביט אחרי האוזנים המתעופפים
ונשאר ללא כלום.**

**הוא הולך ונוזף בעצמו "איזה טיפש אני! למה
הסכמתי לשיר? עכשיו, כשרק אפגוש מישהו, אוכל
אותו מיד."**

**רק חשב כך כשראה כי מולו הולך זקן אחד. רץ אליו
הזאב "סבא, סבא. אוכל אתך!"**

**"טוב, אבל למה למהר. בוא, תחילה נריח טבק."
"והוא טעים?"**

אותו ואומר "איל, איל, אוכל אתך!"
"מה לעשות" אומר האיל "זה גורלי. אבל העצמות
שלי קשות. כדי שלא יהיה לך קשה לכרסם אותן,
עמוד כאן בגיא, פתח את הלוע שלך ואני אעלה על
התל וארוץ ישר לתוך הלוע שלך."
"תודה על העזרה" אומר הזאב "הבה ונעשה כך."
הוא נעמד בגיא, פתח את הפה ומחכה. והאיל עלה
על התל, לקח תנופה ו"טרררך" בקרניים בראשו
של הזאב. ממש זיקים יצאו מעיניו של הזאב, כל
העולם הסתובב לו בעיניים.
התעשת הזאב, סובב את ראשו והתחיל לנחש
בקול "אכלתי אותו או לא?"
ובאותו הזמן הקוצר גמר את עבודתו והתחיל
ללכת הביתה. בדרך שמע את הזאב, אומר:
"לאכול לא אכלת, אבל טעמת לחם קל."